

ST.

ILAV

27. november 1947

59. årgang

Nr. 43-44

Et apropos til Werfel-
debatten

«Moralsk opprustning»

Pater Lutz:
Tonekunsten i kirken

Katolske profiler:
Giovanni Papini

Hjemme og ute 40
øre

F
r
a
m
·
k
r
i
s
t
m
e
n
n
·
f
r
a
m

min tro på at Jesus Kristus er Guds Sønn at ingen må våge å minne meg om min tro!

Jo, Kirken tillater seg den frihet. Sovnen apostlen taler om kjenner den vordende Kirke helt fra Oljehavens søvnige troende. Det går merkelig nok an å sove med åpne øyne. Noe i og for seg uhyggelig å se på. Det går også an å prestere halsbrekkende balansekunst i god og trygg søvn. Da skal en ikke vekke den sovende, sier et folkelig råd.

Men Kirken tillater seg den frihet også! Den kjenner åndens treghet og regner med at selv troen kan slumre inn eller umerkelig bli dysset i søvn, og at en slik søvn kan bli fatal.

Han kommer! roper sjelenes vekter, Kirken. Stå opp av sønnen! Ecce veniet Dominus — det er Herren som kommer!

Advent heter denne forberedelsestiden til Herrens komme. Det er Kristus som liturgisk, om vi så kan si det, blir født på nytt i hjertene våre. Der skal det vokse gjennom et nytt mysterieår, inderlig forenet med Jesubarnets vekst til han blir Frelseren i vår sjel.

Innenfor kirkeårets syklus, som omslutter hele Kristi liv og gjerning, skal adventstiden tre inn som den årlig tilbakevendende fornyelsestiden. Vi blir eldre av år, men som Guds barn blir vi aldri eldre. Vi lærer aldri å gå alene. Lærte vi det, ville det likevel bli et skjebnesvangert søvngjengeri.

Men er ikke Kristus selve veien? Veien, sannheten og livet, sa Han selv at Han var. Og går en da ikke trygt nok, trenger vår tro da å være så anstrengt våken? Jo. For han er selve veien. Han er ikke veiviseren. Det er Kirken, ledet av den Heligånd.

Grinden som fører inn på Kristusveien heter advent. Det er det forberedende stadium Gud krever av hver den som vil møtes med Ham.

Men det må ikke bare bli en stemning runnet av alle sødmefulle tanker om en norsk jul. Adventsstemningen må fødes ut fra forstanden vår som stusser over det uforståelige store at Gud er blitt menneske for deg og for meg. Og den må bli permanent. Og den må være så positiv at andre kan lese den på våre ansikter og ut av våre handlinger — ikke bare av våre mange ord.

KIRKEÅRET TAR TIL: ADVENT!

«Brødre, dere vet at den time er kommet da vi må stå opp av sønnen, for vår frelse er nærmere enn da vi ble troende.»

(Fra epistelen 1. søndag i advent.)

Disse ordene fra Romerbrevet er rettet til de kristne, til de troende. Det forutsetter allerede meget. Men jeg er da en troende! Jeg holder da så av

VÅRE KIRKER på søn- og helligdager

KUNNGJØRINGER:

OSLO

St. Olavs kirke, Akersvegen 1.

*Sokneprestkontoret, tlf. 41 41 61
(Prestegd. og Biskopen 42 52 87).*

Kl. 7: Stille messe.
Kl. 8.15: Fromesse m. preken.
Kl. 9.45: Low Mass. English Sermon.
Kl. 11: Høgmesse m. preken.
Kl. 19: Aftengudstjeneste.

St. Hallvards kirke, Urtegt. 29.

Fransiskanerne, tlf. 68 08 68.

Kl. 8: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.
Kl. 17: Aftengudstjeneste.

St. Dominikus kirke, Neuberggt. 15.

Dominikanerne, tlf. 44 23 24.

Ingen gudstjenester. Se St. Katarina-hjemmet.

St. Katarina-hjemmets kapell,

Gjørstادتg. 8.

Kl. 8.15: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse m. preken.
Kl. 18: Aftengudstjeneste.

Jesu Hjerter kapell, Nyv. 17, Stabekk.

Soknepresten, tlf. 53 77 35.

Kl. 9.05: Fromesse.
Kl. 10.30: Høgmesse.
Kl. 17.45: Aftengudstjeneste.

Grefsen kapell, Gladsveg 23.

Prestegården, tlf. 37 45 90.

Kl. 9.30: Høgmesse. Kl. 17: Aft.gudstj.

Vår Frue Villars kapell, Montebello, Smestad.

Prestegården, tlf. 55 81 21.

Kl. 9: Høgmesse. Kl. 16.30: Aft.gudstj.

ARENDAL:

St. Franciskus kirke, Tyholmen.

Soknepresten, tlf. 2209.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.45: Høgmesse.

BERGEN:

St. Paul kirke, Christiesgt. 16.

Soknepresten, tlf. 15 410.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

DRAMMØN:

St. Laurentius kirke, Cappelens gt. 1.

Soknepresten, tlf. 2019.

Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

FREDRIKSTAD:

St. Birgitta kirke.

Soknepresten, tlf. 1438.

Kl. 8.15: Ottemesse. Kl. 10.30: Høgm.

HALDEN:

St. Peter kirke, Kr. V.s pl. 1

Soknepresten, tlf. 1168.

Kl. 7: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

HAMAR:

St. Torfinn kirke, Torvg. 113.

Soknepresten, tlf. 1751.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.
Kl. 18: Aftengudstjeneste.

HAUGESUND:

St. Josef kirke, Haraldsgt.

Soknepresten, tlf. 3195.

Kl. 8.30: Fromesse. Kl. 11: Høgmesse.
Kl. 18: Aftengudstjeneste.

HØNEFOSS:

St. Theresia kirke, Vesterntangen.

Soknepresten, tlf. 266.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

KRISTIANSAND S.:

St. Ansgar kirke, Kirkegt. 3.

Soknepresten, tlf. 4225.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

PORSGRUNN:

Vor Frue kirke, Sverresgt.

Soknepresten, tlf. 644.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.
Kl. 19: Aftengudstjeneste.

STAVANGER:

St. Svithun kirke, Dronningsgt. 8.

Soknepresten, tlf. 25 534.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.
Aftengudstjeneste.

SYLLING:

St. Hallvard kapell.

Presteboligen, tlf. 9028.

Kl. 10.30: Høgmesse. Aftengudstj.

TØNSBERG:

St. Olavs kapell.

Soknepresten, tlf. 2238.

Kl. 8: Fromesse. Kl. 10.30: Høgmesse.

St. Dominikus kirke.

På grunn av strømrasjoneringen er der inntil videre ingen gudstjenester i St. Dominikus kirke. I stedet holdes gudstjenestene i kapellet på St. Katarina-hjemmet, Gjørstادتg. 8. Se annonsen.

ST. OLAVS FORLAG

Noen få ekspl. av «Messeboken» (Misale Romanum) er nå på lager, samt:

«De bandlystes prest» og «Katharina Emerichs visioner». Dessuten alle tidligere utkomne bøker fra eget forlag.

Hvert enkelt nummer av

«ST. OLAV»

er en prekestol, der troens sannhet blir forkynt utover landet. Bladet som forsvaret Kristi Kirke og orienterer om dens liv og lære. «ST. OLAV» TRENGER DIN STØTTE, DITT ABONNEMENT!

ST. OLAV

KATOLSK UKEBLAD

Redaktør:

Dr. theol. I. Hansteen Knudsen.
Telefon 42 37 43.

Redaksjon og ekspedisjon: Akersv. 5 I.
Telefon 42 37 43.

St. Olavs eksp. og forlag: Kl. 10—15, unntatt onsdag. Utbetalinger kun tirsdag kl. 13—14.

Abonnementspris: Kr. 2.50 pr. kvartal, for utlandet + avisporto.

Abonnement tegnes i ekspedisjonen og på ethvert postkontor.

Annonsar må være innsendt innen fredag aften.

Liturgisk kalender:

SØNDAG 30. NOV.: 1. s. i advent. Ep. Rom. 13, 11—14. Ev. Luk. 21, 25—33. Mandag: Apostl. Andreas. Tirsdag: Bibiana, jomfru, mart. Onsdag: Fransiskus Xaver, bekj. Torsdag: Petrus Krysológus, kirkelærer. Fredag: Ferialdag. Lordag: Vigilien for Maria uplettede unnfangelsesfest. St. Nikolas.

SØNDAG 7. DES.: 2. s. i adv. Ep. Rom. 15, 4—13. Ev. Matt. 11, 2—10. Mandag: Festen for Maria uplettede unnfangelse. Tirsdag: 2. dag i oktaven. Onsdag: 3. dag i oktaven. Torsdag: Damasus I, pave. Fredag: 5. dag i oktaven. Lordag: Lucia-festen.

SØNDAG 14. DES.: 3. s. i adv. (sondag «gaudete»).

Med adventsøndag tar de såkalte lukkede tider til og hører opp 1. juledag. I den tid unngås høytidelige brylluper.

Et apropos til Werfel-debatten

Av HELGE RØSTAD

I løpet av den siste måneden har vi opplevd å få «Das Lied von Bernadette» oversatt til norsk, og den prisbelønnede film som bygger på Werfels roman, har vi også fått på våre hjemlige kinoer. Så vel boken som filmen har fått en glimrende kritikk, pressen har vært full av lovord om Werfels storverk. «Sangen om Bernadette» er blitt møtt med en enstemmig lovprisning, og kritikerne har overgått hverandre i bruken av superlativer. Fra de forskjelligste leire er det blitt betonet og understreket at romanen er en av vår tids betydeligste. Werfel har med den vunnet seg et stort og fortjent ry som forfatter. «Sangen om Bernadette» har, sier en av kritikerne, «overbevist om at Werfel må regnes til verdensdiktningen.»

Imidlertid har enkelte funnet det oppørtunt å gjøre nødvendige reservasjoner om Werfels egen holdning til underet og til religionen. De har funnet at det er på sin plass å revaske den moderne Werfel for eventuelle hentydninger om kristne og katolske sympatier. Selvsagt har Werfel ikke sett noe mer enn en hallusinasjon i hele begivenheten, denne påstand har en del av dem hamret inn i sine kritikker. En av dem, Odd Eidem, har gitt denne tanke en krass og klar formulering: «Selvsagt tror ikke en dikter som Werfel på noen hellig jomfru, og han åpner villig muligheten for at hele affæren kan regnes til begrepet «hallusinasjon». En slik påstand tvinger en faktisk til protest, en føler seg tvunget til å legge fram opplysninger som belyser Werfels holdning til religionen og til troen.

Franz Werfel som var født i Praha i 1890, var sønn av jødiske foreldre. Han vokste opp i et miljø som var sterkt preget av materialisme, men den unge Werfel reiste seg i opposisjon mot den materialistiske oppfatning hos sine omgivelser. Han næret en sterk hengivenhet for det spirituelle, og da han i 1915 begynte på den litterære løpebane, var det med en dyp kjærlighet til ånden og dens krefter. I en av sine første bøker skildret Werfel med sikker hånd livet i en enkel katolsk familie, og hans skildring røpet en sann forståelse for det katolske liv og den katolske tro. Denne forståelse for det katolske og denne renhet i skildringen av Kirken skulle etter hvert bli mer framtrede i Werfels verker.

Hans elegante og noble penn har alltid tegnet et edelt og nobelt bilde av den katolske Kirke. Han har ikke bare omtalt den med respekt og ærbødighet, men han har også visst å iføre katolske og kristne sannheter en ren og uforfalsket språkdrakt.

Med «Sangen om Bernadette» ble det klart for dem som hadde fulgt Werfel i hans litterære karriere at han mer og mer nærmet seg den katolske Kirke. Dette ga også Werfel selv et pregnant uttrykk for da han i 1943 i et brev til erkebiskopen av New Orleans, Mgr. Rummel, skrev:

«Jeg er jøde av religion og er aldri blitt døpt. På den annen side ønsker jeg å bekjenne her for Dem og for verden at som det vil gå fram av storparten av mine verker, er jeg blitt avgjørende påvirket og

preget av de åndelige krefter i kristendommen og i den katolske Kirke. I den hellige katolske Kirke ser jeg den reneste makt og strømning som er blitt sendt av Gud til denne jord for å bekjempe materialismens og ateismens onder, og for å bringe en åpenbaring til menneskehetens arme sjeler. Dette er grunnen til at jeg, skjønt jeg står *extra muros* (utenfor murene), har gjort meg til forsett å støtte opp med mine beskjedne og ringe evner i den kampen som den katolske Kirke kjemper mot disse onder og for den gudommelige sannhet.»

Werfel skulle imidlertid ikke komme til å ta det endelige og avgjørende skritt ved en ytre konversjon. Han som alt i sitt indre hadde sluttet seg til Kirken, skulle den 26. august 1945 dø av en hjertesykdom som han hadde pådratt seg ved de mange smerter og lidelser gjennom års forfølgelser.

Werfel døde ikke og ble heller ikke begravet som jøde, han ble ikke kremert, men begravet på kirkegården i Beverley Hills i California. En katolsk prest, father G. Moenius, forrettet ved Werfels begravelse, og han holdt her en liten preken, ikke i kraft av sitt embete, som han sa, men som venn av avdøde. (Father Moenius hadde, mens Werfel levde, gitt ham svar på alle hans religiøse spørsmål, med henblikk på Werfels inntreden i den Katolske Kirke). Father Moenius sa i sin lille preken at Werfel ikke var blitt døpt, men at han lenge hadde dvelt på troens terskel. En amerikansk kritiker har da også siden sagt, at hvem vet om ikke Werfel alt hadde mottatt «lengselsdåpen».

Med sin charmerende og elegante språkføring har Werfel ført menneskene hen til opphøyede og hellige sannheter som utallige i dag ellers har veket tilbake fra eller ikke reflektert over. Han har som en engelsk kritiker har sagt, gjort den Hellige Jomfru kjent for millioner som før neppe har kjent henne, og som enda mindre har visst om de store hendinger i Lourdes for nesten hundre år siden. Werfels vilje til alltid og overalt å være fair og sann overfor den katolske Kirke, og hans kjærlighet til Kirken, er egenskaper som vi kan føye til hans mange edle, og som vi kan legge til, når vi hyller ham som en stor og fin dikter.

Et råd til ettertanke

Dersom noen av dere føler uro over et misbruk eller et mindre bra forhold i Kirken og ønsker å tale med meg om det en ti minutters tid, vil jeg be dere inndele denne tiden slik:

Ett minutt til å fortelle hvor slem det er.

Atte minutter til å gi rikelige råd om måten og midlene til å rette på det som er vrangt.

Ett minutt til å fortelle meg hvor meget dere selv personlig vil gjøre og ofre for å rette på misforholdene.

Kirken som Kristi mystiske legeme

Av pastor PETER LOWRY

Noe av det en mest må beklage i vår tid, er at så få gjør seg klart eller forstår hva Kirken er. Kirken er ikke den bygningen av sten eller tre som vi går til om søndagene, den er ikke bar en organisasjon av mennesker av forskjellige stender, et religiøst samfunn, en sammenslutning som utøver sine funksjoner på sitt eget område på lignende måte som regjeringen utøver sine funksjoner på det politiske. Der eksisterer en virkelig og utbredt uvitenhet om naturen av og meningen med Guds Kirke.

Å forestille seg Kirken som bestående av paven og kardinalene, biskopene og prestene, med legfolket som en ytre ramme uten noen virkelig eller vesentlig betydning, er også helt feilaktig.

La oss i tankene gå omtrent to tusen år tilbake i tiden.

En liten avdeling soldater drar fram på den bratte, men vakre vei som fører fra Genesareth-sjøen, over Libanonfjellene, til den store, hvite byen Damaskus. De drøfter begivenheter som har funnet sted i Palestina. De taler om en viss Stefanus som de nylig har stenet, fordi han så hårdnakket holdt fast ved Jesus Kristus, som ble korsfestet, og om de kristne i Damaskus, i byen som nå kommer til syne foran dem bortenfor de fruktbare lunder av apelsin- og aprikostrær. De var nettopp kommet i nærheten av Damaskus, da noe hender. Et lys mer blendende enn middagssolen flammer opp omkring dem. Noen kaster kaster seg til jorden, andre blir stående som forstenet av skrekk. Et minutt eller to er alt forvirring, men da føreren reiser seg, samler kameratene seg om ham og konstaterer at han er blitt fullstendig blind. Han forteller om det merkelige som har hendt ham — hvordan han, idet han ble kastet av hesten, hørte en røst som med myndighet forlangte svar på et spørsmål: «Saul, Saul, hvorfor forfølger du meg?» I redsel stammet han: «Hvem er du, Herre?», og den samme inntrengende stemme talte igjen: «Jeg er Jesus som du forfølger.»

Slik lærte Sankt Paulus hva Kirken er. De ord som ble uttalt av den hemmelighetsfulle røst brente seg inn i hans sjel med flammeskrift. Han forsto at når han forfulgte de kristne, så forfulgte han i virkeligheten Kristus selv. Han forsto at hvert menneske er en del, et organ på den hele Kristus, av Kristus som enda lever i verden. Kristus som døde på Golgata, lever fremdeles i sin Kirke på jorden.

Guds Sønn ble menneske, Gud selv ble kjød for å frelse menneskene. Han virker på jorden for å venne dem bort fra synden og dra dem til seg. Han lar sin gjerning ledsage av sin bønn, sin preken, sine undre uten tall. Og hva er resultatet? Noen få disipler, redde og nølende, en håndfull trofaste sjeler som følger Ham til korset; mengden som til tider er fylt av begeistring, men som alltid er ustadig, og som går fra Ham i alvorstunden. Hvor langt er Han ikke fra å nå sitt mål — å gi hvert menneske dåpens nåde, å oppnå hele verdens omvendelse! Nei, det er ikke Ham, men Kirken som fører verket videre. Kristus forlot tilsynelatende verden med nederlag. Tilsynelatende, for i virkeligheten forlot Han den slett ikke. Hva Kirken har utrettet, har Han utrettet, men Han har gjort det ved den.

Kirken er virkelig Kristi fylde. Når vi betrakter Vårherres egne ord om «sitt rike», kommer den samme sannhet til syne. Hans rike er meget nært forenet med hans egen person, med hans eget liv, hans mysterier, i det vil Han forbli sammen med sine inntil verdens ende. Det fremgår tydelig av hans ord at Han vil bli «midt iblant» medlemmene av dette sitt rike, når de er samlet under bønner i hans navn, Han vil være i Kirkens avgjørelser, Han vil anse som gjort mot Ham selv det som er gjort mot den minste av hans brødre. Som den hellige Paulus sier: «For meg er det å leve, Kristus.»

*

La oss i ånden forestille oss Vår Frelser når Han forlater nattverdsalen og sammen med de elleve går gjennom byens forsteder nedover den smale veien som fører til Kedronbekken. På begge sider er det rike vinhager, der trærne akkurat holder på å springe ut. En av apostlene gjør en bemerkning om dem, øyeblikkelig tar Jesus hans ord opp: «Jeg er det sanne vintre,» sier Han, «og min Far er vingårdsmannen..... Jeg er det sanne vintre, dere er grenene. Den som blir i meg og jeg i ham, han bærer meget frukt.»

Hvilke enkle ord! Og dog ble de talt i den mest høytidelige stund i Frelserens liv og er fulle av betydning for oss.

«Jeg er vintreet, og dere er grenene.»

Se på vintreet! Stammen og grenene utgjør tilsammen et hele, den samme ting, gjennom hver av dem strømmer den samme livgivende saft, både vintreet og grenene lever det samme liv. På samme måte er det at vi, Kirken, og Kristus danner den samme organiske enhet, et levende legeme. «Hvis det er noen forskjell mellom vintreet og grenene, så er det den at treet er det hele og grenene er de deler som utgjør det.» Grenene er ingenting uten treet; vintreet er ufullstendig uten grenene.

Dette var det sentrale i alt det den hellige Paulus prekte og lærte. Dette var det «mysterium» som den hellige Paulus taler om, den «plan» som Gud hadde utfanget fra evighet av, men først åpenbaret i evangeliet, for å frelse alle mennesker uten forskjell, idet Han gjorde dem like med sin høyt-elskede Sønn i Kristi mystiske legemes enhet. «Alle dere som er døpte i Kristus, har iført dere Kristus.» Gal. 3, 27. «Vet dere ikke at deres legemer er Kristi lemmer? — For likesom legemet er ett og har mange lemmer, men alle lemmer på legemet er ett legeme, enda de er mange, slik er det også med Kristus. 1. Kor. 12, 12. Dere er Kristi legeme og hans lemmer..... Jeg utfyller i mitt kjød det som mangler i Kristi lidelser, for hans legeme som er Kirken..... (Kol. 1, 24). Dere er alle en person i Kristus Jesus..... Jeg er korsfestet med Kristus. Og jeg lever, men ikke jeg selv mer, men Kristus lever i meg. (Gal. 2, 19—21.) La det samme sinnelag være i dere som var i Kristus Jesus. (Fil. 2, 5.) ...Dersom noen er i Kristus, er han en ny skapning..... For Kristus er livet for meg. (Fil. 1, 21.) ...Til vi alle når til enhet i troen og til erkjennelse av Guds Sønn, til fullvoksen manndom, til alders mål for full modenhet

Moralsk opprustning - eller 'ånden fra Caux'

I sommer ble der holdt en verdenskonferanse for Moralsk Opprustning i Caux-sur-Montreux i Sveits. Målet var å skape et ideologisk grunnlag for et sant demokrati. Konferansen samlet i sommerens løp over 4500 deltagere som representerte 52 land og de forskjelligste yrker, politiske oppfatninger og religiøse konfesjoner. Også fra katolsk hold er tiltaket blitt viet oppmerksomhet, og flere prester, sekular- og ordensgeistlige har oppholdt seg ved konferansen.

Søndag 23. nov. holdt «ånden fra Caux» sitt inntog i Oslo. Møtet fant sted i Oslo Handelsstands festsal etter innbydelse fra en rekke kjente menn og kvinner fra vårt kulturliv og forretningsverdenen. Det må sies at en prominent forsamling fylte eller rettere sprengte Handelsstandens mektige festsal ved denne anledning. Kronprinsregenten var bl. a. til stede. Fra katolsk hold hadde biskop Mangers og pastor I. Hansteen Knudsen mottatt innbydelser.

Møtet var tenkt som et informasjonsmøte, og en

fikk da også kort og godt vite av lederen professor Eiliv Skard at «Moralsk Opprustning» var en idé på marsj, et håp i en verden som ikke har meget å håpe på, en verden hvor millioner av mennesker lever i hungersnød, fengsel og frykt, hvor mange har opplevd ideologier som har krenket menneskeverdet, avsett de absolutte morallover og reist nasjoner mot hverandre, en verden som mangler evnen til å sette menneskene i fart og i kamp for demokratiet.

«Moralsk Opprustning er svaret fordi den representerer et arbeidslag som vil løfte menneskene opp fra splittelse og opp til den renaissance vi alle venter,» uttalte professoren i sin innledningstale. Så fikk en slag i slag høre korte vitnesbyrd fra norske svenske, danske, engelske, franske og sveitsiske representanter som ved personlige opplevelser kunne illustrere ved fakta at idéen virkelig var på marsj.

Det er vanskelig etter dette første møte på vår hjemlige grunn å vurdere omfanget av Caux-bevegelsens betydning og framtidsutsikter. Etter den ånd som hersket på møtet, skulle det ikke være, mener vi, tillatt å trekke den gode mening i tvil. Det er et strålende oppbud av alle gode krefter for å rehabilitere menneskeverdet og gjenreise den sanne glede ved livet i frihetens, likhetens og brorskapets ånd. —

Det gikk snart opp for alle at Moralsk Opprustning er Buchman's Oxford-gruppebevegelse i ny utgave, — utkommet på sosialismens forlag? Begge deler kan være bra. Men det skaper straks et uklart preg over «åndens» form. Det var — ved dette første møtet — i det hele tatt vanskelig å få tak i formen. Det er et trekk vi kjenner fra før fra «gruppebevegelsen», og det har vist seg å være dens svakhet. Det sterkt sosialistiske preg rører for så vidt ved det formelle grunnlaget. Men alt det har oppnådd er å forskyve aspektet fra «ånden» hen mot det menneskelige i mennesket og legge tyngdepunktet der. Meningen er god. Men det er bedre å bli hos Gud enn hos menneskene, har vi ikke lært det, selvom ingen av oss har sett Gud? Det Oxford vi kjenner fra før krigen regnet «den stille stund med Gud» som utgangspunktet for å klare de støyende stunder menneskene i mellom. Caux har sikkert ikke avskaffet meditasjonen, men den synes å legge tyngdepunktet — iallfall i sin agitasjon — på brorskapet menneskene imellom. Men vi må aldri glemme at dette brorskapet bunner i Gud, fordi Han er opphavet til alt og vi er skapt i Hans bilde. Heller ikke det kan Caux ha glemt. Men agiterer det hovedsakelig ut fra mennesket? Det gjorde Caux-åndens greppe i Handelstanden søndag. Gud ble svært lite nevnt, Hans navn iallfall ikke misbrukt. Det var alle de likhetspunkter en kunne ønske seg mellom hint store møte i Calmeyergatens misjonshus høsten 1934 og møtet i Handelstandens festsal sist søndag. Men den personlige Guds navn syntes ikke å være funnet helt «hoffähig», og «inspirasjonen» opptrådte som det dunkle absolutt bak en edel bevegelse vi uten religiøs reservasjon for øvrig både vil og kan ønske alt godt.

Disse betraktninger kan synes å gå på tvers av

i Kristus..... (Ef. 4, 13). Kristus er alt i alle.» (Kol. 3, 9—11.)

Med andre ord, Kirken er Kristi annet jeg, Kristus selv i hans egen sannhet og fylde, som ved en slags ny inkarnasjon etter hans himmelferd. Han går gjennom alle tider, lærer og trøster menneskeheten, sprer miskunn og velsignelse overalt, gir Gud, sin himmelske Far, ære, og menneskene frelse og nåde. Det er grunnen til at vranglærens og skismaets synd er så stor.

Den hellige Ireneus, som så trofast representerer apostelen Johannes' tradisjon, taler om vranglærerne som sønderlemmer og deler Kristi store og herlighetsfulle Lgame, og gjør alt hva der står i deres makt for å drepe det.

Den hellige Kyprian forklarer messen: «Som vannet blandes med vinen i kalken,» skriver han, «slik er folket forenet med Kristus..... Så fullkomment er vannet og vinen blandet i Herrens kalk at de ikke kan bli skilt fra hverandre. Som de mange korn som blir samlet, malt og eltet sammen for å bli ett brød, må vi forstå at også vi er ett legeme i Kristus, det himmelske brød, med hvem vi er forenet.»

Den hellige Paulus sa: «Jeg utfyller i mitt kjød det som mangler i Kristi lidelser.» «Jeg utfyller,» sier han til oss, «ikke det som mangler i mine lidelser, men det som mangler i Kristi lidelser, ikke i Kristi kjød, men i mitt. Kristus lider fremdeles, ikke i sitt eget kjød, som Han tok med seg til himmelen, men i mitt kjød som enda lider på jorden.»

Kirken er Kristi annet jeg; vi alle, prester og legfolk, er Kirken, like så virkelig som grenen er vintreet og min hånd er mitt legeme. Derfor inntar alle Kirkens medlemmer Kristi plass i verden av i dag. Kristus i sitt liv i Kirken har ikke andre hender som kan gi de fattige brød, enn v å r e hender. Han har ikke andre føtter som kan gå til de syke, enn v å r e føtter. Han har ikke andre leber Han kan tale sannheten med, enn v å r e leber. Han er derfor ufullstendig uten oss, i den mening som Sankt Paulus sier at Kirken er «hans fylde»,

Dominikanerpater
A. J. Lutz.

Ceciliafesten i St. Olavs menighet i Oslo søndag 23. nov. fikk preg av både interesse for og glede over tonekunstens opphøyede innslag i gudstjenesten innenfor rammen av den katolske Kirkes liturgi.

Til høymessen hadde St. Olavs kirkekor satt opp et rikholdig program som ble framført med religiøs og kunstnerisk glød, verdig og betagende. Den gregorianske del av programmet ble dirigert av pastor dr. G. Vranken, mens dirigent Kåre Langvik Johannessen ledet den polyfoniske del. Organist Rolf Østbye ytet et ypperlig orgelakkompagnement til begge sangformer.

Først og fremst må nevnes de gregorianske melodier: Credo og dagens liturgiske tekster (Introitus, Alleluja,

Tonekunsten innen den katolske kirkes liturgi.

Dominikanerpater magister A. J. Lutz slår et autoritativt slag for kirkekorets prestelige funksjon

Communio). Den klassiske polyfoni var representert ved to italienske motetter: *Pierluigi da Palestrina*, «O, bone Jesu», og *Claudio Casciolini*, «Veni Creator».

De faste messtekster (Kyrie, Gloria, Sanctus, Agnus Dei) var tatt fra fire komponister som hører til vår egen generasjon, men som allikevel er forskjellige både hva stil og nasjonalitet angår. Nordmannen *Søren Gangflot* skriver i klassisk a cappella-stil; den bayerske franciskanerpater *Theodor Grau* må regnes til romantikken; den mest moderne tonekunst var representert ved hollenderen *Josef de Klerk* og belgieren *Lodewijk de Vocht*.

Organisten spilte et preludium av *J. S. Bach* og et postludium av *Felix Guilmant*.

Prekenen ved denne anledning ble holdt av dominikanerpater A. J. Lutz. Med sin store innsikt i emnet både som komponist og tolker av kirkemusikk, fikk han fram alt det ekte og rent kristne som den kirkelige tonekunst bærer i seg. Prekenen formet seg til slutt som et autoritativt slag for kirkekorenes prestelige funksjon i menighetens gudstjeneste. Vi gjengir nedenfor en nedtegnnet tekst av foredraget.

Fra eldgammel tid er den hellige Cecilia av Kirken blitt påkalt som patron for kirkemusikken. Ved første blick kan dette kanskje forbause en og annen. Vi kjenner Cecilia som en adelig romersk martyrdjomfru. Vi ser opp til henne som til et evig vitnesbyrd om at den åndelige storhet er sterkere enn all brutal politisk makt. Vi ser i henne også likesom et symbol på den evige unge kirke som aldri kan bli overveldet av mørkets makter.

Men hvorfor er hun patron for kirkemusikken?

nettopp dette som Moralsk Opprustning vil innprente som ubetinget dyd av nødvendighet: Søk ikke feilen hos din motpart, men hvor feilen ligger hos deg selv. Søk ikke *hvem* har rett, men *hva* som er rett.

Men vi er ikke motpart i denne sak. Vi er ikke engang blott og bart sympatisører i den moralske opprustning. Vi går inn for den av alle krefter. Det være på samme måte fjernt fra oss å søke svakheten i «Moralsk Opprustning». Men vi må minne den som vi alltid må minne oss selv, om at *styrken* ligger ene og alene at vi er av Gud. «Inspirasjonen» tok fra Ham form gjennom inkarnasjonen. Den inkarnerte Guds Sønn grunnla i synligste form sin Kirke. Men som Hans mystiske legem har det fortsatt sin synlige form bare i kraft av Ham som sa til apostelhøvdningen: Du er Peter, klippen, og på den klippe vil jeg bygge min Kirke». Likesom «inspirasjonen» ikke døde ved Menneskesønnens korsfesting, slik mistet

den heller ikke sin form ved Hans himmelfart. Da fikk den først sin *blivende* form gjennom den Helligånd som taler klart og konkret gjennom sin Kirke på jorden, den hellige apostoliske bærer av Kristi mystiske legem på jorden, den katolske, dvs. den almannelige Kirke. Den søker ikke lenger etter formen. Den har heller ikke lov å søke seg bort fra den guddommelige *formen* den har fått. Men den kan søke *former* det universale mandat forutsetter. Derfor kan og må den også være levende interessert i at uklare former blir forklart i lyset av den guddommelige, de tidsbundne trukket inn under den kontinuerlige Kristi Kirke.

Det er her det menneskelige brorskap må søke sin arne. Det kristne brorskap må ikke bli et engere begrep enn det alment menneskelige. Da er likheten ute av spillet, friheten løst fra sitt ansvar.

Jo, vi leser i hennes saga disse ord: «Cantantibus organis Cæcilia in corde suo cantabat Domino — mens instrumentene spilte (ved en verdslig fest) sang Cecilia for Herren i sitt hjerte.»

En sang inne i hjertets dyp, er opphavet til all musikk. Når en idé slår ned i vår ånd, da leter vi etter ord. Når hjertet er beveget, av glede eller håp eller sorg, da føler vi melodier våkne i vårt indre. Og når det er religiøse følelser som beveger oss, kjærlighet, takknemlighet, anger, ærefrykt, da blir melodien til religiøs musikk. Imidlertid er ikke all religiøs musikk også kirkemusikk. Det hender jo at vi også noen gang i konsertsalen i en symfoni eller i en concerto får inntrykk av at komponisten var grepet av religiøs andakt.

Den religiøse musikk blir til kirkemusikk på den betingelse at den innordner seg under de liturgiske former i forbindelse med den offentlige kirkelige gudstjeneste, dvs. først og fremst i forbindelse med det eukaristiske offer eller messofret. Det egentlige og vesentlige i kirkens gudstjeneste er konsekrasjonen, det hellige øyeblikk da presten under alminnelig taushet med lav røst, som om han var redd for å vanvyrde noe hellig, uttaler disse ord: «Dette er mitt legeme, — dette er mitt blod». Den bedende og gudelskende Kirke som tenker over dette troens mysterium føler trang til å uttrykke alle de følelser som det fremkaller i sjelen. Ansikt til ansikt med det guddommelige offerlam føler vi oss som syndere. Derfor ber vi «Kyrie eleison»: Gud Fader, forbarm deg over oss, «Christe eleison»: Guds Sønn, forbarm deg over oss, «Kyrie eleison»: Gud Helligånd, forbarm deg over oss. — Men det hellige offer, er en åpenbaring av Guds kjærlighet. Derfor føler vi også i vårt hjerte trang til å takke, glede oss og tilbe, og kirken istemmer: «Gloria in excelsis»: Ære være Gud i det høye. — Hele vårt religiøse liv bunner i troen på den hellige treenighet og frelsesmysteriet. Derfor bekjenner vi vår tro ved om igjen og om igjen å gjenta de ærverdige dogmatiske formler som ble utarbeidet på kirkemøtet i Nikea år 325. Det er vårt «Credo»: trosbekjennelsen. Den kristne åpenbaring lærer oss at Gud er uendelig hellig og allmektig. Så synger vi da «Sanctus, sanctus, sanctus...»: Hellig, hellig, hellig, er Herren, herskarenes Gud. Himmelen og jorden er full av din storhet. Hosanna i det høye. — Ansikt til ansikt med Jesus Guds sønn som dør på korset, kjenner vi oss som Guds barn i samfunn med Guds evige Sønn. Derfor ber Kirken nå «Pater Noster»: Fader vår. — Jesu offer er en evig kilde til forsoning og fred. Derfor ber vi «Agnus Dei...»: O, du Guds lam, som tar bort verdens synder, gi oss din fred».

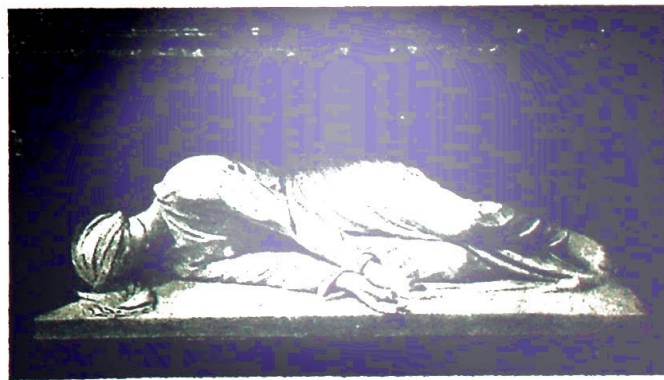
Det er disse liturgiske hymner og bønner som er inspirasjonskilden til kirkemusikken. Den kirkelige komponist tenker over og opplever hva de innebærer av andakt og ærefrykt og kjærlighet og lar sitt hjerte bli grepet av det. Så blir det med en gang klart for oss at kirkemusikeren ikke har den samme frihet som hans «verdslige» kollega. For ham går det ikke an å la sin skapende fantasi fritt spille rom. Han er bundet. Han er ikke herre, men tjener. Han uttrykker nok sin innerste religiøse følelse, men denne religiøse følelse og grepethet er ikke bare hans

personlige eiendom. Han tolker hele Kirkens tro og kjærlighet.

Flere ganger i historiens løp har Kirken opplevet en blomstringsperiode innen den liturgiske musikk, da store musikalske genier på en mesterlig måte forsto å tolke den liturgiske teksts innhold. Alle kjenner Palistrina og den klassiske vokalmusikk som hos ham fant sitt vakreste uttrykk. Også i den moderne tidsalder finner vi eksempler på edel kirkelig musikk a capella eller ledsaget av orglet eller orkester, for Kirken utelukker ikke den instrumentale musikk. Alt det som Gud har skapt kan også tjene til Guds forherligelse. Imidlertid betrakter Kirken framfor alt den gregorianske sang som den reteste form for liturgisk sang. Disse gregorianske melodier overtreffer i renhet, formfullhet, enkelthet og andakt alt det den senere tonekunst har frembrakt. De gir det klassiske uttrykk for de hellige martyrs og kirkefedres tro. Og er vi oppmerksomme på at den gregorianske sang til dels også har sitt utspring i den israeltiske musikk, så kjenner vi i den i takknemlighet og glede et ekko fra den salmesang som Jesus sammen med Maria og Josef deltok i da han var med på gudstjenesten i templet i Jerusalem.

KIRKEKORETS OPPHØYEDE FUNKSJON

Den gregorianske sang er hele Kirkens sang til alle tider. Idealet ville være at hele menigheten deltok i den liturgiske sang. Men idealet er ikke av denne verden! Den liturgiske sang er kunst. Den krever å bli lært og øvet. Allikevel er hele Kirken med når vi tar i betraktning at kirkekoret er representant for hele menigheten. Det er en viss likhet mellom kirkekoret og presten som forretter ved alteret. Med fullmakt for Kristus og på vegne av hele menigheten framfører prester Jesu evige offer på Golgata. På en liknende måte er det kirkekorets oppgave å gi uttrykk for hele menighetens tro, kjærlighet og andakt. Det er altså en ære å være medlem av et kirkekor. Mange mener at de har rett til å holde seg borte, skjønt Gud har gitt dem en sangstemme. Det er sørgelig at en kordirigent er nødt til å gå på tiggergang for å skaffe noen stemmer til sitt kor omtrent som en fattigmann går og tigger om et stykke brød. Alle som har en sangstemme (det kreves vel å merke, ingen virtuositet, men bare en ren stemme) skulle frivillig og med glede ofre den til Guds ære og slutte seg til koret. Heller ikke skal sangerne engste seg for ikke å kunne være med i

Den hellige Cecilias grav i Kallistus-katakomben.

GIOVANNI PAPINI

Av Helge Røstad.

Kort tid etter fredsslutningen i 1919 falt en «åndelig atombombe» inn i de lærdes krets i det våknende Italia. Giovanni Papini — spotteren og refseren — hadde søkt fram til Kirkens dør, banket på og bedt om å bli lukket inn. Forfatteren som med sin betagende og elegante stil, med sin besettende hån mot alt ovelevet, hadde begeistret alle dem som elsker skjønnhet, alle dem som elsker å høre andre spotte over det nedarvede og hellige, hadde avlagt trosbekjennelsen på en allmektig og allvitende Gud, og hadde sluttet seg til den katolske Kirke. Overraskelsen var overveldende, og gjennom aviser over hele Europa løp nyheten: «Papini har omvendt seg. Papini har vendt tilbake til Kirken.»

Hvem var så denne Papini, og hvorfor ble det egentlig laget slikt oppstyr, da han ble opptatt i Kirken?

Giovanni Papini var født i 1881. Alt som barn la han for dagen en glødende og brennende kjærlighet til alt som kunne leses, og i sin barndom og ungdom pløyet han seg gjennom et hav av bøker. Tidlig viste han usedvanlige evner i det litterære plan. Han leverte artikler til utallige aviser og tidsskrifter, og hans navn vant snart en god klang i det italienske folk. Med noen glimrende bøker som vakte oppsikt og begeistring, steg han så ut over hjemlandets grenser, og han fikk seg en sikker posisjon hos skjønnerne i hele Europa. I en fargerik og kraftig stil meislet han ned sine tanker og idéer, og de rommet en sviende hån mot alt det som menneskene hadde skjennet sin hengivenhet og sin tro. I en bok som skulle løpe hele vår verdensdel gjennom, «Un Uomo Finito» («En ferdig mann»), skulle Papini i 1912 kle av den moderne verden og vise den fram i sin nakenhet og tomhet. Det er en bok som griper en i sin elegance, frapperer og sjokkerer en i sin åpenhet og ærlighet. Her gjør Papini opp med verden og seg selv, og hans ærligste er grenseløs og hensynsløs. Med en schopenhauersk pessimisme kaster Papini fram tanken om selvmordet som den beste utgang på livet, ikke det individuelle, men det universelle selvmord. «La oss avtale en dag da vi alle sier livet farvel, og la så jorden svirre om sin egen akse, i tomhet!»

Med «En ferdig mann» var Papinis berømmelse sikret og grunnfestet, han skulle bli en av bannerførerene i de intellektuelles Italia. I spissen for en ny åndelig bevegelse,

messens gang på samme måte som de andre som hele tiden kan knele andektig ned med blikket vendt mot alteret eller innad til sjelens møte med Gud. Grunnbetingelsen er at de husker hvordan Cecilia sang til Gud i sitt hjerte. Det er hjertets tro og kjærlighet til Gud som er inspirasjonskilden både for den kirkelige komponist og for den kirkelige sanger. Jeg vil derfor slutte med å be om at alle i samsvar med apostelens oppfordring i dagens epistel «må vokse i erkjennelse av Gud» slik at vårt religiøse liv mer og mer utvikler seg til et hellig fellesskap med Gud i Jesu kjærlighet og nåde.

futurismen, skulle Papini synge ut sin forakt og sin tross mot tradisjon og åndelig arvegods.

Hans oppriktighet skulle imidlertid føre ham inn på veier, som han hittil hadde sett på som avveier. Den store verdenskrig (1914—18), med all dens lidelse og ondskap, skulle kalle på det edleste og mest oppriktige hos Papini — og i det fryktelige lutringens bad som krigen betydde for ham, skulle det bli ham klart at bare kjærlighet og godhet kan frelse verden. Han søkte innover i seg selv, han søkte klarhet i tilværelsen og i sitt eget liv. Han begynte å lese evangeliet, og han følte seg mer og mer dradd mot kristendommen. Han vant, etter lange og harde kamper med seg selv, klarhet, og han nådde fram til full overbevisning om kristendommens sannhet. Deretter begynte han å gruble og studere over hvilket av de mange kirkesamfunn som var det sanne, hvilket av dem som var grunnlagt på Kristus. Han erkjente da at den katolske Kirke var sprunget fram på Kristi befaling og var inspirert og ledet av den guddommelige sannhets ånd. Han som hittil hadde rast mot kristendommen og Kristi Kirke, knelte så en dag ned i en klosterkirke og sa fram den gamle trosbekjennelse.

Kort etter sin konversjon skrev Papini sin hyllest til Ham som den moderne verden hadde glemt og mistet, til Ham som så mange av de «fine ånder» hadde søkt å drepe i menneskehjertene. Med «Kristi Livs Historie» har Papini reist et vakkert og talende monument over den levende Kristus. «Forfatteren av denne bok», har Papini selv sagt, «skrev for noen år siden en annen bok, hvor han fortalte om de smertelige omskiftelser hos en mann som for en tid strebet etter å bli Gud. Nå, med årenes og samvittighetens modning, har han søkt å skildre historien om Gud som var blitt menneske».

Språket i dette verk om Kristus er for oss nordboere vel kraftig og blodfullt, men det skyldes sikkert gleden hos den gjendøpte, kraften og skjønnheten hos forfatteren, den dype overbevisning hos tenkeren Papini.

Papini har siden skrevet mange vakre og gode bøker, og de bæres alle av kraften og styrken, gleden og troen hos den troende Papini. Han som så lenge hadde kjempet mot Kristus og Hans Kirke, fordypet seg i kristendommen og dens historie. Her fant han en skikkelse som også var blitt vekket med et «Ta og les». Den hellige Augustins historie følte Papini seg kallet til å skrive, Augustins «confessiones» visste Papini å vurdere, han som også hadde levert oppriktige og åpne tilståelser om sitt eget liv. «Den hellige Augustin» ble et verk, hvor Papini ga uttrykk for den sannhet som han i sin søken hadde funnet fram til.

Papini skulle for annen gang i sitt liv se hatets og ondskapens uhyggelige krefter bli sluppet løs over verden, han skulle nok en gang få oppleve den umenneskelige tilintetgjørelse. Da våpnene etter seks års uhygge og redsler, i 1945 endelig kunne tie, satte Papini seg ned for å skrive en bok om den sannhet som den moderne verden hadde gått fra og tapt av syne. «Pave Celestin den sjettes budskap til menneskene» er et brev til den moderne verden fra en imaginær pave, og her taler Papinis viten til alle dem som er ført vill av den moderne vitenskap og litteratur, her taler Papinis kjærlighet til Kristus og Kirken, hans kjærlighet til alle brødre som lever utenfor det store lys som Kristus — verdens lys — er.

Kimer I Klokker

Juleheftet «Kimer I Klokker» foreligger med sitt 24de nummer. Det er ennå en tid til jul, men dette heftet er så nydelig både i utstyr og komposisjon at en ikke nøler med å ta julegleden på forskudd og bla i vei. Helst skulle en jo legge det varsomt til side og vente med lesningen til klokkene virkelig har kimt. Men en anmelder skal jo gå i forveien for andre som en liten Johannes døperen, berede veien og «døpe» den lenge ventede med kritikkens kjæle- eller klengenavn.

Men de som har stelt med heftet kan være like tilfredse med resultatet som jeg er sikker på leseren vil bli med lektyren og billedstoffet. Stoffet er godt variert med emner som både er interessante, instruktive og underholdende. Heftet åpner med et juledikt av Gunnar Likhæs, og tradisjonen tro følger en kort men aktuell julebetragtning av Sigrundset. Pastor Alf Pøgh gir en fengslende beretning om «det hellige hus i Loreto», og pastor Ivar Hanssen Tundsen forteller om ting vi ikke visste om «Nordisk og katolsk i Rom i krigsårene». «Legende eller virkelighet» kaller Martha Østensvig sin velskrevne manngjevning mellom historie og sagn, som begge i dette tilfelle gjør krav på kong Olav Håkonssons grav. Det var morsomt å finne N. F. S. Grundtvigs skjønne dikt «Sankt Peders Fængsling» hentet fram fra den danske skalds rike «Sangværk». Illustrasjonene her er valgt ut med stor skjønnhet. Juleheftet har som seg hør og bør også et par lettere julefortellinger, og forfatterne heter i kronologisk rekkefølge E. A., Sigrundset og Marie-Elisabeth Larsen. Sistnevnte nevnes nok for siste gang i «Kimer I Klokker»s juleanmeldelser, og det er både rørende og pent at denne etterlatte fortelling fikk overleve forfatterinnen. — Johan Selnes avslutter stoffet med et dikt, «Når jul ringes inn».

Heftet er som sagt nydelig utstyrt, og foruten det lekke papiret det er trykt på siktes til det velvalgte billedstoffet, men først og fremst til omslagsbildet. Det er et firfargetrykk etter Filippo Lippis «Jomfruen i tilbedelse», kunstnerisk utført av A/S Cliché og Thronsen & Co. Boktrykkeri.

Heftet vil presentere seg utmerket som julegave. Prisen kr. 2.50 er ikke meget.

Silvester.

«KIMER I KLOKKER»

fåes i Oslo i St. Olavs eksp., «Texas» tobakksforr., Akersgt. 73 b, og hos Søsterinstitusjonene og bokhandlerne ellers i landet. Pris kr. 2.50.

Bruce Marshall

Bruce Marshall: Fryd og Herlighed. («All Glorious Within»). Nytt Nordisk Forlag. København, I kommisjon hos Concentra, Oslo.

Den skotske forfatter Bruce Marshall er ennå en relativt ukjent størrelse her i Norge, da ingen av hans bøker ennå er oversatt til norsk.¹ Men i U.S.A. og England er han nådd til berømmelsens tinde, og hans bøker har fått rekordsalg.

Bruce Marshall, som nå er 48 år gammel, konverterte i 17 års alderen, og utenom arbeidet har studiet av den katolske liturgi vært hans hovedinteresse. Han er veteran fra to verdenskriger, og mistet et ben i den første.

I 30-årene skrev han noen bøker som ikke vakte særlig oppsikt. Han slo først igjennom etter krigen med tre bøker, hvorav jeg her bare skal omtale den ene.

Under krigen leste Marshall «Himmerikes nøkler» av A. J. Cronin, og han ble merkelig nok rasende over det bilde forfatteren tegnet av den skotske prestestand. For å rette på dette «vrangbildet» skrev Marshall sin bok «All Glorious Within», som er inspirert av hans kjærlighet til kirken.

Boken handler om en katolsk prest, pastor Smiths liv og arbeid i et fabrikkstrøk i Skottland og skjebnen til mange av hans sognebarn. Fortellingen spenner over tre decennier. Barna som den unge presten døper i begynnelsen av boken, følger vi gjennom deres liv i hell og motgang, gjennom deres erfaringer i ekteskap og krig.

Den milde, ydmyke prests tro og idealer driver ham først til fronten som feltprest og siden til et energisk og fruktbart arbeid for sosial likestilling.

Boken er sprudlende morsom og så full av ynde og visdom at den er helt uimotstælig. Den egner seg særlig godt til høytlesning i foreninger o. l.

Tott.

¹ I mellomtiden er der utkommet på norsk en bok av Marshall på Ernst G. Mortensens forlag: «En messe for Paris». Vi skal siden bringe en kronikk om Bruce Marshall og hans forfatterskap. Red.

Hjelp til trengende til jul.

Også i år trenger mange familier og enslige vår kjærlige omtanke til jul. Når det gjelder dem som lider nød og savn, er det ikke lenger tale om hvor meget vi bør gjøre, men hvor meget vi kan gjøre for dem. Julen er kjærlighetens store fest. Også i år vil vi gjøre alt vi kan for at de skal føle at kjærligheten er levende blant menneskene.

Siden kontoret for menighetspleien for tiden er lukket, vil frk. Margarethe Falkanger, etter oppfordring fra Hs. Høyærv. Biskopen, motta alle former for gaver som er tiltenkt Oslo-menighetenes trengende til jul og sørge for utdelingen. Hennes adresse er: Rosa-hjemmet, Gjørstadgt. 8, Oslo; telf. 46 64 24 (Sta. Katarinahjemmet).

BØNNENS APOSTOLAT

Sokn som i 1948 vil bruke de store plakater for Bønnens Apostolat, må i løpet av uken henvende seg til sokneprest G. Gorissen, Bergen.

MARIAKONGREGASJONEN, Oslo.

Retrett:

Tirsd. 9/12, onsd. 10/12, torsd. 11/12
M e s s e: St. Olavs kirke kl. 7.30 el. 8.
Foredrag i St. Josefs kap. kl. 19.30.
Retrettleder: Pastor dr. G. Vranken.
Alle katolske damer innbys til å ta del.

Patronatsfest:

Søndag 14/12 andakt i St. Olavs kirke kl. 19, deretter fest i lokalet.
Møt presis. Tegningsliste utlagt i St. Josefs Institutt. Inndras 9/12.

STEMMEBRUK — OPPLESNING

Behandling av talefeil

ADELEIDE JØRGENSEN

Tlf. 46 23 73 - Jac. Aallsgt. 16 III

T. S. JACOBSEN

Begravelsesbyrå

Ullevålsv. 1.

Tlf. 33 23 34 - 33 22 46

Privat 55 85 50 - 69 43 72

**HJEMMELAGET
ITALIENSK MAKARONI**

G. Battistoni

Utsalg:

Bjordam kaffeforretning
Bygdø Allé 3, inng. Frogner. v.
Tlf. 44 80 81

Wilhelm Schwarzott

Klaverundervisning.

Bestumveien 46, Bestum.

Treffes i telefon 55 98 30.

**HANS KARLSEN
MALERFORRETNING**

Utfører all slags
malerarbeid.

Tordenskjoldsgt. 6 B.
Tlf: 41 07 76.

REGNSKAP

ordnes og å jour-føres
i god tid før årsoppgjør.
Revisor E. KIRSTE
Tlf. 46 83 15

EIVIND BROSSTAD

Såpefabrikk
Telefon 42 67 04
Vognmannsgt. 8 - Oslo

Spesialforretningen i

RUSTFRITT STAL

for sykehusene

KNUT JUUL CHRISTIANSEN

Stortingsplass 7 II (Morgenbl. gård)

Tlf. 33 36 24 - Oslo

Tlgr.adr.: RUSTFRIKNUT

Roman om den franske Jocistbevægelse
der erobrer Arbeiderne tilbage til den katolske Kirke

Endelig kan vi presentere den første Jocist-Roman, der er udgivet paa et nordisk Sprog — og efter Sigende den bedste, der er skrevet.

Hvor ofte har man ikke som Katolik brændt efter at lære den Bevægelse at kende, der har rejst sig som en Bølge i de katolske Folks Liv, i Protest mod de politiske og moralske Vildfarelser, og har bredt sig fra Fabrik til Fabrik, fra By til By, indtil hele Omraader af Arbejdere var vundet tilbage til Kristendommen! Hvad er det de vil, disse kristusbekendende Arbejdere, der snart er en ligesaa stor Anstødssten for Kommunisterne som for de ældre, konservative, katolske Borgere? Hvad er det for en mærkelig Kraft, der stadig faar dem til at rive de arbejdende Masser med sig, saa de kristne Demokratier er vokset op og blevet politiske Faktorer i en Række Lande — den alvorligste Trusel mod Sovjetmagten.

Handlingen foregaar i en lille Industriby i Frankrig nær ved Belgiens Grænse i Tiden efter forrige Verdenskrig, hvor haabløs Arbejdsløshed, Nød og Strejkeuroligheder præger Livet. Den skildrer i Arbejderens Verden den unge Mand, der nok ser Urimelighederne, men ikke vil lade sig rive med hverken af kristeligt Kapitalisthysteri eller af Kommunisternes Fraser — og alligevel ikke vil give Slip paa Troen paa en Mening med det hele. Og saa med eet staaer Cardijn paa Talerstolen, denne mærkelige lille flammende katolske Præst, der ved sin Faders Døds seng lovede Gud at kæmpe for Arbejdernes Sag, og som startede J. O. C. (Jeunesse Ouvrière Crétienne). Vi ser Bevægelsen bryde ind i Belgien, fra Mand til Mand, gribe ind i Arbejderens intimeste Liv, Beværtningernes og Retiradernes Vildnis, Fabrikskantinerens sjæledelæggende Atmosfære, og vokse trods Strejkekampe, Kommunistoverfald og Mistænkeliggørelse. Ind i det hele væver der sig en uskyldig og henrivende lille Kærlighedshistorie mellem to unge, som finder hinanden i Kampen for Troen og Sjælene.

Fåes hos alle norske importbokhandlere. Pris danske kr. 9.75

SANKT ANSGARS FORLAG

Kjøbenhavn

Johan Olsen & Sønner

Murmester og entreprenørforretning

Kongensgt. 17, Oslo.

Etabl. 1896.

Telf. 42 50 85 - 42 52 23

FREDR. HVEDING

Tekn. Kem. Fabrikk og Farvehandel
Kirkegt. 3

Telefon: butikk 42 30 63

kontor 42 15 22 - 41 60 79

NORENBERG & CO. A/S

Margarinfabrikk

Oslo

Leverandør av den bekjente

«NOCO» margarin